

Kelley Armstrong

Z tohoto místa se živí nedostanete...

JÍZLIVÝ OSTROV

HOROR

JÍZLIVÝ OSTROV

Copyright © 2023 by KLA Fricke, Inc.
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kordíková, 2024
Cover © Zhivko P. Petrov, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5309-3 (pdf)

**Kelley
Armstrong**

JÍZLIVÝ OSTROV

přeložila Jana Kordíková

FØBØS

Jeffovi

Úvod

Dům na ostrově jsem nikdy pronajímat nechtěla. A i když už rok přesně tohle dělám, stačí na to pomyslet a musím se pustit do své tajné zásoby jídla, abych předešla panickému záchvatu. Ostrov je totiž moje svatyně. Představuje jedinou věc na tomhle světě, která je jenom moje.

Dostala jsem ho od Kita jako svatební dar a on po rozvodu trval na tom, že ho na mě přepíše. Problém ale je, že Ostrovní dům není žádná chatička krčící se někde na kousku pevniny. Je to na míru navržený dům na pětihektarovém soukromém ostrově na Hořejším jezeře.

Přesně tam si může dovolit jezdit na víkend muž jako Christian „Kit“ Hayes, generální ředitel technologické firmy vlastněné jeho rodinou. Ovšem jeho bývalá manželka, která učí angličtinu na střední škole, si ho rozhodně nemůže dovolit udržovat... Pokud ho tedy nezačne pronajímat. Pokud do svého soukromého království nevpustím vetřelce. Umožním jim přesunovat židle z mých tajných míst, ožehnout mi altánek táborákem a zničit konferenční stůl po babičce, na kterém jsou očividně stopy po psích zubech, i když se hosté dušovali, že jejich miláček zůstane venku...

Nařídila jsem si, že nesmím být tak sentimentální. Jestli si tohle úžasné místo chci udržet, musím být ochotná

k ústupkům. Zkrátka nesmím zapomínat platit pojistku a radovat se z toho, že to nejhorší, co se může stát, je spálený altán a okousaný stůl.

To ještě není tak hrozné.

Nejhorší je, že teď někdo zná každý centimetr vašeho soukromého prostoru a může si s ním – a potažmo s vámi – dělat, cokoli se mu zamane.

1

Uslyším něčí hlas. „Laney. Teto Laney!“

To druhé oslovení mě překvapí, zalapám po dechu a probudím se. Když se někteří rodiče zlobí na své děti, oslovují je jménem i příjmením. Když něčím naštvu svoji šestnáctiletou neteř, říká mi „teto!“. Momentálně ji zjevně štvu tím, že spím, když se mnou chce mluvit.

„Co je?“ zamumlám, ale spíš se to podobá zasténání.

„Tvůj telefon.“ Dotyčný předmět se mi objeví před očima. Kmitá ze strany na stranu a já se snažím zaostřit na rozmazanou esemesku.

Čtyři zmeškané hovory.

Spadnu zpátky na polštář. „Vždyť je půlnoc,“ procedím skrz zuby. Pak se na úzké posteli hned zase napřímím. Čtyři zmeškané hovory uprostřed noci. Seberu Madison telefon.

„Babička ani děda to nejsou,“ oznámí mi. „Je to z tábořiště v Liščí zátocě.“

Mému ospalému mozku chvilku trvá, než to zpracuje. Zamrkám, před sebou vidím pouze Madisonin obličej. Ježaté kaštanové vlasy lemuji bledou oválnou tvář, která se tolik podobá sestřině, až se mi z toho zármutkem sevře srdce.

„Laney?“

Co to říkala? Jasně. Hovor je z tábořiště v...

„Sakra!“ rychle mrkám. „Ostrovní dům.“

Snažím si poslechnout vzkazy ve schránce. „Prosím, ať to není požár. Nájemcům jsem oznámila, že se na ostrově nesmí rozdělávat oheň, ale oni na to vždycky opáčí: ‚Ale my si uděláme jen malý ohýnek.‘ Jestli hořelo, tak se snad zblázním.“

Telefon opět začne vibrovat. Než hovor přijmu, na displeji se objeví TÁBOŘIŠTĚ U LIŠKY.

„Haló?“ vyhrknu.

Celá se třesu, protože mě svírá vidina mého milovaného domu, který stravují plameny. Když si hosté rozdělají oheň navzdory mému zákazu, kryje to pojistka? Bylo to varování písemné? Jestli se odehrálo jen po telefonu, můžou to popřít...

„Co se to v tom vašem domě děje?“ Hlas té ženy je natolik zvukný, že mám pocit, že jsem si zapnula hlasitý odposlech. Když příslušné tlačítko zmáčknu, abych ho vypnula, stane se pravý opak. Snažím se to napravit, ale Madison mě plácne do ruky a nakloní se ke mně, aby vše slyšela.

„Omlouvám se,“ začnu. „Vyskytly se nějaké problémy? Bohužel tam momentálně nejsem. Dům jsem pronajala...“

„To přece vím,“ utrhne se na mě žena. „Pronajala jste ho totiž mně.“

„Paní...“ lovím v paměti jméno. „Tellerová?“

„Abbasová. Paní Abbasová.“

Jasně. Tellerovi byli minulí hosté. Nebo ti před nimi...

„Paní Abbasová,“ oslovím ji. „Děje se něco?“

„Ne, volám, abych se zeptala, jak se pouští sprcha... uprostřed noci, poté co jsem na tom děravém člunu jela osm kilometrů do města a pak všude možné hledala telefonní budku, protože naše mobily odmítají fungovat, i když už dávno nejsme na ostrově.“

Nejradši bych jí řekla, že ten člun je v lepším stavu než moje zatracené auto, musím ho totiž udržovat kvůli rekreantům. Voda jim tam mohla natéct jediné shora přes boky lodi.

V tom ale problém není, proto se co možná nejklidněji zeptám: „A co se tedy děje, paní Abbasová?“

„V zeleném pokoji je krev.“

Madison povytáhne obočí.

„Takže se zdá, jako by tam byla krev...” začnu.

„Ne, žádné jako by. Je to krev. Manžel je doktor.“ Její hlas se odmlčí, jako by si sluchátko telefonu odtáhla od úst. „Řekni jí, že je to krev.“

„Je to krev,“ oznámí mi stručně muž, jehož výrazný hlas působí unaveně.

„Dobrá, takže v zeleném pokoji je krev. Poslední hosté tvrdili, že ho nebudou používat, ale zřejmě to nakonec udělali, úklidová služba o tom nevěděla, a proto nepřevlékla postel. Moc mě to mr...”

„Krev ale není na povlečení. Je v šatníku.“

„V šatníku?“ vyhrkne Madison. Matně tuším, že bych ji měla umlčet, ale mám tak sevřené útroby, že toho nejsem schopná.

Ať se to neopakuje.

Prosím, ať se to neopakuje.

„Ano, v šatníku,“ potvrdí paní Abbasová. „Vzbudila jsem se zimou. Zakázala jste nám rozdělovat oheň, takže jsme nemohli zatopit.“

„Já tím ale nemyslela, že...” Pak se zarazím. „Vzbudila jste se zimou a...”

„Deku z vašeho šatníku už jsem použila. Takže jsem se dívala do druhého pokoje. Otevřela jsem dveře šatní skříně a byla tam.“

„Ta de...? Tedy krev?“

„Ano. Na dveřích. Po celých dveřích. A taky škrábance, jako by se někdo snažil zoufale dostat ven.“

„Ježíšikriste!“ šeptne Madison a já jí dám ruku na pus.

„Krev a škrábance?“ ptám se. „Z vnitřní strany šatní skříně v ložnici?“

Ozve se jakési šoupání provázené rozhněvanými slovy. Pak uslyším manželův hlas.

„Samozřejmě nevěříme tomu, že by v té šatně byl někdo zavřený, paní Kilpatricková. Vždyť na dveřích není žádný zámek.

Ale domníváme se, že lidé, kteří si váš dům pronajali před námi, si z někoho chtěli vystřelit. Vaše uklízečka šatník zřejmě neprohlédla, takže si té škody nevšimla. Ovšem moje žena je z toho pochopitelně rozrušená.“

„Což samozřejmě chápu. A moc se omlouvám. Zbytek pobytu vám samozřejmě proplatím, ale můžete u nás zůstat až do konce zdarma. Chystali jste se odjet v pondělí, že?“

„Vrátíte nám všechny peníze,“ prohlásí paní Abbasová v pozadí. „Já už na tom ostrově nebudu ani minutu. Není tam signál. Ani pevná linka. Není tam internet.“

Což pochopitelně věděli, když si dům pronajímali. Pro většinu zájemců je to zásadní výhoda a já se vždy před uzavřením smlouvy ujišťuju, že si tohoto bodu vyvedeného tučným písmem všimli.

Zároveň ale chápu, co se mi tím snaží říct. Ano, předem věděla, že je Jízlivý ostrov odlehlý a nepřístupný, ale to si ještě myslela, že je skvělé, že si tam nebude moct číst pracovní e-maily. Nenapadlo ji, jak nepraktické to bude, když se bude chtít s někým spojit.

„Chápu...“ začnu.

„Ne, myslím, že nechápete,“ prohlásí ona stále kdesi v pozadí, zatímco telefon dál drží její manžel. „Máte štěstí, že nevoláme policii. Ovšem agenturu zajišťující pronájmy určitě kontaktujeme.“

„Ne, Charlotte,“ okřikne ji manžel. „Paní Kilpatricková za to nemůže. To si jen chtěl předchozí host z někoho vystřelit. Měla byste o nich podat zprávu agentuře, paní Kilpatricková. Navíc byste, jestli vám tedy můžu radit, měla své uklízečce doporučit, aby po jednotlivých hostech dům kontrolovala o něco důkladněji. Dokážu si ale představit, že to není nic lehkého, když máte tak oblíbený dům a velmi omezený prostor, kdy může úklid probíhat.“

V tom má pravdu. Kolikrát už mi náš správce Nate volal, že když dorazil, našel předchozího hosta ještě v posteli? Nebo následující hosté dorazili s předstihem a zlobili se, když

je zdvořile požádal, aby se zatím prošli po ostrově, protože s úklidem ještě není hotový.

„Vše si tam osobně důkladně prohlédnu,“ ujistím ho. „Ještě jednou se vám omlouvám. Peníze vám okamžitě pošlu.“ Otevřu si v mobilu aplikaci. „Pak tam hned vyrazím a zjistím, co se děje.“

„Vsadím se, že to byl mýval,“ prohlásí Madison, když zavěším. „Doufám, že to nebyla krysa. Na ostrově jsme krysy zatím neviděli, vid’?“

Zírám na ni a snažím se její slova spojit s tím, co se tu právě odehrálo.

„Ta krev a škrábance v šatně?“ připomene mi. „Asi tam uvázlo nějaké nebohé zvíře. Možná netopýr. To by asi dávalo největší smysl, ne? Že to byl netopýr.“

Pevně stisknu víčka a snažím si nějak uspořádat myšlenky. Pak spustím nohy z postele a zamířím do kuchyně, kde zapnu kávovar.

Slyším, jak Madison míří z mého pokoje, který je asi deset kroků od kuchyně. Ano, mám velmi malý dům, ale poblíž Madisoniny školy jsem si nic lepšího dovolit nemohla. Po sestřině smrti jsem nemohla Madisonin život ještě víc narušit. Díky prodeji jejího domu zatíženého velkou hypotékou jsem doplatila účty za Anninu léčbu. A pak jsem si pronajala jediný dům na okraji jejího bohatého předměstí, který jsem mohla horko těžko zaplatit.

„Jsou čtyři ráno, Laney,“ namítne Madison, když se objeví v kuchyni. „Proč si děláš kafe?“

„Musím se zajet podívat na Jízlivý ostrov a vyřešit to dřív, než podají oficiální stížnost, k čemuž se paní Abbasová rozhodně chystá.“

„Jo, je fakt vyděšená.“

„Ani se jí nedivím. Promiň, Mads, ale vrátím se pozdě. Musíme vymyslet, kde přespíš.“

Duševně se připravuju na to, že bude chtít zůstat tady, což nevyhnutelně skončí hádkou. Bude namítat, že je dost stará na to, aby tu byla sama. Já jí pak připomenu, co se stalo minulý měsíc, kdy ji jakýsi chlápek očumoval, zatímco já se zdržela v práci.

Chystám se položit šálek pod překapávač, ale ona mě předběhne se svým cestovním hrnkem.

„Pojedu s tebou,“ oznámí mi.

„Nene. Po tomhle tě rozhodně na ostrov nevezmu.“

„Po čem jako? Že ve skříni uvázl netopýr?“ Podívá se na mě. „Je v tom něco víc, víd?“

Soustředím se, abych do hrnku nalila správné množství smetany. „V čem má být něco víc?“

„Tebe vůbec nenapadlo, že by to mohlo být zvíře,“ pokračuje. „Ten chlápek tvrdil, že je to jen hloupý vtip, a ty jsi s tím souhlasila. A teď tam pospícháš všechno prošetřit.“

„Já nikam nespíchám.“ Naplním si hrnek a posadím se na chatrnou jídelní židli. „Vidiš?“

V tomhle ve své nové roli Madisoniny zákonné zástupkyně pokaždé zklamou. Už totiž nejsem zábavná tetička, ale musím se chovat jako matka a tahle proměna mi úplně nejde. Co by bylo horší? Lhát? Nebo jí prozradit informaci, která by ji mohla rozrušit? Protože svou neteř znám, držím si palce a doufám, že jsem se rozhodla správně.

„Něco podobného se nestalo poprvé,“ přiznám. „Došlo k jiným... událostem.“

„Událostem?“

Odložím hrnek na stůl z bazaru. „Nate našel v loděnici ohořelé zvířecí kosti. Já pak zase pod kobercem objevila čarodějnický kruh a v altánu visely peříčka a kůstky.“

„Tak si prostě někdo udělal předčasný Halloween. Něčí děti se nudily, takže pro dalšího hosta připravily strašidelný hrad.“ Vytáhne ze skříňky sáček se sušenkami Oreo. „Mám chuť jim pogratulovat, že jsou tak vynalézaví, ale na druhou stranu bych jim také nejradši dala co proto, že takhle děsí nevinné

lidi. To napomínání jsem zdělila po mámě. Ty gratulace zase po tobě.“

„Po mně?“

„Ty si snad nepamatuješ ty příběhy, co jsi mi vyprávěla, když jsem byla malá? Nebo strašidelné domy, co jsme spolu vyráběly? Halloweenské večírky, po kterých si ti ostatní rodiče stěžovali, že z nich jejich děti měly noční můry? Vždycky jsem si říkala, že ses minula povoláním. Detektivky jsou v pohodě, ale ty bys měla spíš psát horory.“ Podá mi Oreo. „Takže nějaké děti připravily...“

Se sušenkou na půl cesty k ústům se zarazí. „Počkat. Jak dlouho už to trvá?“

„Nate ty kosti objevil v polovině srpna.“

„A od té doby v zeleném pokoji nikdo nebyl? A Nate od srpna neotevíral šatník? To přece není možné.“

„Od té doby místnost využili hned dvakrát. A když jsem našla ten čarodějnický kruh, s Natem jsme dům důkladně prohlédali.“

„Což znamená, že se tam někdo vlámal opakovaně. Nejedná se o jednorázové záležitosti?“

„Ano.“

„Takže k nám mezi jednotlivými hosty lezou místní děti?“

„Bezpečnostní systém žádné neohlášené vstupy nezaznamenal. A od jara dům nezůstal prázdný.“

„Takže to musí být hosti.“ Zamyšleně se zamračí. „Přijel někdo opakovaně?“

„Ne, což znamená, že ti to být nemůžou. A Nate s tím asi taky nemá nic společného.“

„Takže tady máme záhadu k vyřešení?“ Popadne sáček sušenek a svůj cestovní hrnek. „Bezva. Kdy vyrazíme?“

2

Cesta do Liščí zátoky zabere čtyři hodiny. Neodjedu hned. Trvám na tom, že se nejdřív nasnídám a počkám, až vyjde slunce. Když opustíme město, vine se před námi krásná klikatá cesta skrz rudozlaté lesy. Stromy na vrcholu podzimu planou všemi barvami a já si sice stěžuju na pomalu jedoucí čumily, ale vlastně mi na tom nejvíc vadí, že mezi ně nepatřím. Je dokonalý podzimní den, dostatečně slunečný na to, aby si člověk mohl stáhnout okénka, dostatečně větrný na to, aby před námi spadané listí tančilo a vířilo ve vzduchu.

Myslím na to, kolikrát jsem tuhle cestu podnikla s Kitem. Vystrkovala jsem nohy z okénka nebo k němu naopak tiskla nos a sledovala přírodu. On se hnal do kopců a řítíl do zatáček, čímž mě pokaždé rozesmál. Cestou jsme zastavili, abychom nakoupili sezonní ovoce, a potom jsme pokaždé zajeli k naší oblíbené pekárně, abychom se zásobili skořicovými rolkami.

S Kitem jsme vždycky vtipkovali, že naše svatba byla velmi překvapivá – a to úplně pro všechny, včetně nás dvou. Vyrostali jsme spolu, protože byl mladším bráškou mé nejlepší kamarádky. Pak sestře diagnostikovali rakovinu a já přijala místo v rodném městě. Kit se mi ozval a z večere se stalo přátelství. Když jsem prodala svou první knihu, odvezl mě do

Vegas na oslavu a skončili jsme v posteli. O dva dny později jsme spolu stáli ve svatební kapli. Možná s tím trochu souvisel alkohol.

Chvilku nám to klapalo a vlastně nám to nedalo velkou práci. Do manželství jsme vklouzli hladce a přirozeně jako do přátelství, a když jsem po probuzení uviděla Kita vedle sebe, usmívala jsem se, jako bych vyhrála loterii, aniž bych si koupila los. Pak přišla pandemie a my ji sice přežili, ale naše manželství ne. Vlastně si nejsem jistá proč. Moje nečekaná svatba skončila nečekaným rozvodem, ze kterého jsem se ještě nevzpamatovala.

Když vidím návěstí označující sjezd do Liščí zátoky, odbočím vlevo. Nemusím projíždět městem, což je úleva. Kdyby si mě totiž někdo všiml, zlobil by se, že jsem nezastavila. Jenže pak bych musela s dotčným přátelsky pohovořit, dát si kávu a znovu konverzovat... Tohle mám na Liščí zátocě ráda, ale dnes chci být co nejefektivnější. Musím se dostat na Jízlivý ostrov a zjistit, co se tam děje. Dát věci do pořádku. Pak odvézt Madison zpátky domů.

Odbočíme za roh. Až k horizontu se před námi rozprostírá Hořejší jezero. Naznačím, že zvoním na zvonek jako staromódní průvodčí. „Poslední výzva pro internetové připojení.“

Madison si projede telefon, přečte si zprávy a odpoví na ně. Až do návratu z ostrova totiž budeme bez signálu. Ujedu sotva kilometr a jeho značka se mi z palubní desky ztratí.

„Tak, a jsme oficiálně offline,“ prohlásím. „Už žádné e-maily, textové zprávy, hlasové zprávy, sociální sítě. Nemáme si jak přivolat pomoc, kdyby na nás z keřů vyskočil maskovaný zabiják.“

„To je v tomhle období obvyklé,“ poznamená Madison. „Ale kdyby se tady vyskytl někdo v brankářské masce, s největší pravděpodobností bude hledat ztracený míček.“

„To je pravda.“

Vlevo vidím místní tábořiště s veřejným telefonem, ze kterého mi volali hosté. Zpomalím a prohlédnu si parkoviště pro

návštěvy. Kdyby tady ještě byli, poznala bych to. Lidem, kteří si pronajímají Ostrovní dům, se tohle tábořiště nemůže líbit. Zdejší vybavení se dá přinejlepším popsat jako „obyčejné“.

Zabočím k molu pro lodky. Uprostřed pozemku stojí obrovská vrba. Když ji objíždím, Madison najednou prohlásí: „Není to Kitovo auto?“

Dupnu na brzdu tak rychle, až to Madison hodí dopředu. Na zlomek vteřiny se mi zastaví srdce, protože si představuju, že proletí čelním sklem.

„Jau...“ vyhrkne, když si zatahá za stále zapnutý bezpečnostní pás.

Na moment hrůzou zapomenu, proč jsem dupnula na brzdu. Pak uvidím zadní část stříbrného auta. Ano, vypadá jako Kitovo, ale vlastně netuším ani to, v jakém typu auta jezdím já sama. Je totiž sestřino, já jen převzala leasing, který si v podstatě nemůžu dovolit, ale měl to být další krok k zajištění Madisoniny maximální pohody. Na svém motocyklu ji řídit nenaučím. Tedy mohla bych a ji by to jistě bavilo, ale takhle to rozhodně nebude. Musím se zkrátka chovat zodpovědně.

Předpokládám, že luxusní stříbrný sedan patří Abbasovým, a všechno se mi uvnitř sevře. Takže tady zůstali, aby mi vyčínili osobně. Super.

Za autem stojí žena, která je otočená zády ke mně. Je tmavé pleti a upravuje si rukáv elegantního saka. Zřejmě paní Abbasová.

Žena se otočí a mně se opět stáhnou vnitřnosti. Není to totiž paní Abbasová. Je to žena mého věku s dokonalým profilem a složitým zaplétaným účesem.

Jayla.

Krucinál.

Jayla Hayesová. Kitova starší sestra.

Na střední škole jsme byly nejlepší kamarádky. Na vysoké jsme dokonce chvíli koketovaly s myšlenkou ještě většího sblížení. Jayla totiž objevovala svou sexualitu a zjišťovala, že muži jí nic neříkají. Já na střední chodila s kluky i holkami,

protože jsem zjistila, že mě spíše než nějaké pohlaví přitahuje konkrétní osobnost.

S Jaylou jsme si s tou myšlenkou jen pohrávaly. Jedno rozpačité rande a několik polibků stačilo k tomu, aby nám došlo, že to mezi námi prostě nejiskří.

Neměly bychom pak ale přece dál zůstat kamarádky? Jenže takhle to nefunguje. Odešla na právnickou fakultu a rozdělily jsme se. Od té doby mi v životě zbylo prázdné místo.

Takže to opravdu je Kitovo auto. Jen si ho půjčila Jayla...

„Kite!“ zavolá Madison, když vystupuje a bouchne za sebou dveřmi.

Slyším, že pozdraví i Jaylu, a pak si řeknou ještě něco, co se mi nepodaří zachytit. Když se objeví Kit, ztuhnu za volantem. Podívá se k mému autu a zastíní si oči před sluncem. Pak nejistě zvedne ruku.

Kdyby Madison zůstala sedět v autě, mohla bych zařadit zpátečku a zmizet. Je to samozřejmě pitomost, vždyť jsme se rozešly jako kamarádky. *Hele, zkusily jsme to, nefungovalo to, tak není ve zlým.*

Tohle je naše verze příběhu. Ale vlastně lžeme.

Pro dobro Madison ovšem předstírám, že to tak je. Už od útlého dětství Kita přímo zbožňuje, takže ji o něj nechci připravit. Ani jeden z nich si to nezaslouží.

Duševně se připravím a otevřu dveře. Kit se třemi dlouhými kroky přiblíží a podrží mi je. Zvednu hlavu a zabolí mě u srdce, protože spatřím Kita, kterého dobře znám – v miki-ně, sepraných džínách a trekových botách. Když na sobě má drahý oblek a tváří se důležitě, je to úplně jiné, protože pak se vůbec nepodobá klukovi se skateboardem, pubertákovi s kytarou a dredy ani manželovi, který každý víkend jezdil na Jízlivý ostrov a vypadal stejně jako teď.

„Ahoj,“ pozdraví mě.

„Ahoj,“ opáčím. „Vypadáš nějak jinak.“

Přejede si rukou po krátké, dokonale upravené bradce. „Nelíbí se ti to, vid’?“

„To není pravda, působíš velmi seriózně.“

Začne šilhat a v koutku úst vyplázne jazyk. Já se rozesměju a všechno napětí je pryč, i když si dál snažím udržovat odstup.

„Opravdu velmi seriózní,“ zavtipkuju a jemu se pobaveně zajiskří v tmavých očích.

Tahle chvíle ještě pár vteřin přetrvává, ale pak se vytratí. Odkáže si. „Ehm, slyšel jsem, co se stalo těm hostům.“

Znovu se celá napnu a střelím pohledem po Madison.

„Ne, Mads to nebyla,“ prohlásí. „Ráno mi volal Bill z tábořiště, takže jsem se rozhodl, že tam zajedu a zkontroluju to.“

Podívá se na Jaylu, která k nám míří a jednou rukou objímá Madison kolem ramen.

„Jo,“ přitaká Jayla. „Přesně tak se to stalo.“

Primhouřím na ni oči. Ona mi to oplátí pohledem, kterým naznačuje, že jestli teď Kita obviním ze lži, budu mít co dělat s ní.

„Takže,“ začne Jayla. „Vyrazíme za přílivu? Nebo budeme zbaběle čekat až do soumraku?“

„No jo, měli bychom počkat až do tmy,“ připojuje se Madison. „Aby to bylo pořádně strašidelný.“

Ještě chvíli se o tom dohadují, ale já je nevnímám. Vlastně neslyším vůbec nic. A ani nic nevidím, dokud se Kitův obličej neobjeví těsně před tím mým.

„Laney?“ šeptne.

Proberu se a přitisknu si bundu k tělu. „Zvládnou to. Běžte si do města na oběd. Ten podnik, kde prodávají smaženou rybu s hranolkami, je otevřený.“

„Cože?“ ohradí se Madison. „Jedeme tam přece všichni...“

„Zvládnou to.“ Zamířím ke skřínce u kotviště.

Jayla zacinká klíči. „Bez nich asi ne.“ Vyráží ke člunu. „Někdo ti potřísnil šatní skříň krví, Laney. A slyšeli jsme, že to není první znepokojivá událost, co se tu odehrála. Rozhodně tam nepojedeš sama.“

Aniž by čekala na odpověď, nastartuje motor. „Naskočte si, kdo nastoupí jako poslední, bude muset plavat.“

Vylíčím Kitovi a Jayle, co se na Jízlivém ostrově odehrávalo. Moc mi na to sice neřeknou, ale jen těžko v tom jde přeslechnout, že se jim nezamlouvá, jak to tady vedu.

Kit je za kormidlem. Umí to dobře, protože mezi čluny vyrůstal. Ale ne mezi jachtami. Hayesovi jsou možná dost bohatí, aby si je mohli dovolit, ale zároveň nejsou tenhle typ rodiny. Žádné kluby pro zbohatlíky. Ani jachtařské kluby. Žádné snobské večere. Tohle nebylo jeho přirozené prostředí, a už vůbec ne Jaylino.

Sleduju, jak řídí člun, a ten výhled je tak dobře známý, že si musím přikázat, abych nešla k němu a neopřela se mu o rameno. On by mě pak objal kolem pasu...

Rychle tu myšlenku zaplaším a podívám se na Jaylu. Její elegantní sako se sem moc nehodí, ale jinak je na výlet na Jízlivý ostrov vybavená dobře – má tenisky, legíny a volnou pánskou košili. Porovnává si své tenisky s Madisoninými, která má na sobě „říjnovou limitku“ – vansky s hororovou tematikou. Pak si boty vyměňují, já je při tom sleduju a vzpomínám, jak jsem to s Jaylou dělávala také. Zdá se mi, že přes hluk motoru a příboje slyším její smích a...

„Co se s tím člunem stalo?“ křičí na mě Kit.

Trhnu sebou a podívám se na něj. Mávne na mě, ať jdu ke kormidlu. Chvilku váhám, ale pak tam zamířím.

„Ten motor má nějaký jiný zvuk,“ prohlásí.

„Musela jsem ho nechat opravit.“

„Připadá mi, že je po generálce.“

Pokrčím rameny. „To víš, hosti. Ale pokryla to pojistka.“

Není to ale pravda. Motor se porouchal hned po záruce. Zkoušela jsem na jeho opravu využít pojistku, která mě stojí majlant, aby platila i pro hosty, co mají zkušenosti s řízením lodí. Prý se ale jedná o běžné opotřebení, a proto mě oprava vyšla na další velký obnos.

„Měla bys jim půjčovat nějakou starou šunku,“ navrhone mi. „A tuhle loď si nechat pro sebe.“

„Jsem v pohodě.“

Vytáhne telefon a podívá se do kalendáře. „Mohl bych ti sem loď dopravit příští...“ Položím mu ruku na displej. „Ne, Kite. Prosím.“

Odvrátí se a zatíná čelist. Opravdu si myslí, že ho chci potrestat tím, že odmítám jeho peníze? Aby vypadal špatně?

Už takhle působím jako „zlatokopka“. Vzala jsem si boháče ve Vegas, pár let to s ním vydržela a pak si nechala vyplatit štědré rozvodové vyrovnání. Já ale taková být nechci a nechci riskovat ani to, že by mě za ni někdo považoval.

„Jsem v pohodě,“ ujistím ho. „Fakt. Už jsem ti říkala, kolik mi ti lidi za pronájem ostrova platí?“

„Vždyť ho pronajímat nemusíš, Laney.“

„Ale já chci.“

„Kecy.“ Podívá se mi do očí. „Podívej se na mě a řekni mi, že ti opravdu nevadí, že se ti v domě roztahují cizí lidi. A teď tohle? Je mi jasné, že jsi tady úplně sama psala a přitom se děly tyhle věci. Není to bezpečné.“

„Přemýšlím, že bych si koupila psa.“

Primhouří oči. „Jako fakt? Nebo mi to říkáš jen proto, abys měla ode mě pokoj? Jestli chceš opravdu psa...“ Zarazí se a já už jsem celá napjatá z toho, že řekne, že mi ho koupí. Místo toho srovná ramena a uzná: „To je skvělý nápad. Je mi jasné, že Mads by ho určitě chtěla.“

„To ano.“

„Co třeba pudla? Když jsi byla malá, tak jste ho měli, ne? Zrzundu, vidě?“

Uvolním se. „Taky jsem přemýšlela o klasickém pudlíkovi. Jsou to skvělí hlídači.“

Zazubí se. „To jsou. Pamatuješ, jak ses snažila nenápadně vytratit z domu, aby ses sešla s Jaylou? A Zrzunda vzbudila celou čtvrť, protože štěkala, jako by tě snad chtěli unést mimozemšťani?“ Luskne prsty. „Počkat, to jsi přece namluvila rodičům, ne? Že jsi viděla něco jako mimozemskou loď a šla ses podívat na zahradu, a proto Zrzunda tak štěká.“

„Jo, a vyšlo to. Máma s tátou si sice nemysleli, že jsem doopravdy viděla mimozemšťany, ale skočili mi na to, že kdybych si myslela, že je vidím, opravdu bych se šla podívat ven.“

Zasměje se a tím smíchem si mě naprosto získá. Kdyby to totiž mezi námi fungovalo právě takhle, byla bych šťastná. Tohle je ta radostnější verze, kdy se spolu dokážeme bezstarostně smát a předstírat, že mě neopustil v nejnáročnějším životním období. Předstírat, že se teď nesnaží vykoupit z výčitek svědomí.

O tuhle lež velmi stojím.

Přesuneme se na příď, kde se nakloním dopředu, až na mě začnou dopadat kapky vody. Dívám se na vzdálený zelenošedý útvar, který se pomalu začíná proměňovat v Jízlivý ostrov. Zrychlí se mi tep a přistihnu se při tom, že se vykláním ještě víc, abych zahlédla solární panely na střeše domu.

Lidi vykládají o svých „šťastných místech“. Připadalo mi to jako sentimentální kecy až do chvíle, kdy mě Kit vzal na Jízlivý ostrov. Nejen že mi jako svatební dar koupil ostrov. Navíc dokázal odhadnout, po jakém místě moje duše touží, i když já sama o tom neměla ani ponětí.

A teď se ho někdo pokouší zničit. Dokázala jsem skousnout dotěrnost a neomalené chování hostů. Když mi zničili věci, zabručela jsem: „To se stává.“ Snášela jsem jejich křik poté, co jsem je zdvořile upozornila, že k nim někoho zvládnou poslat až ráno, aby opravil něco, co oni rozbili. Strpěla jsem špatné recenze, že zamykám svou soukromou loděnici... strpěla jsem, že mi přeštípili zámek a používali můj kajak i paddleboard. Ale tohle? Někdo jako vtip inscenuje podivné strašidelné nesmysly, aby mi vyděsil klienty, které tak zoufale potřebuju?

To tedy snášet nehodlám. Rozhodně zjistím, kdo za tím sakra je...

Úplně ztuhnu. Zírala jsem totiž na zalesněný útes, kde moc ráda sedím a píšu, nohama houpu přes okraj skály a pode

mnou hučí příboj. A zatímco na něj stále hledím... někdo mi ten pohled opětuje.

Uklouzne mi noha a zavravorám vzad. Kit okamžitě přiskočí a zachytí mě. Chvilku si dovolím zůstat v jeho bezpečném náručí. Pak se chytím zábradlí, napřímím se, znovu zírám na útes a hledám to, co jsem tam předtím viděla.

„Laney?“

Popadnu dalekohled a snažím se přiložit si ho k očím. Zadíívám se k vrcholu útesu. Zarazím se u pahýlu vysokého stromu, který je ohořelý po zásahu bleskem. V dalekohledu jednoznačně vypadá jako pahýl, ale když dám dalekohled stranou, připomíná lidskou postavu.

„Laney?“

Madison se na mě mračí spolu s Jaylou a Kitem.

„Myslela jsem, že vidím...“

Sleduju jejich obličeje a dokážu odhadnout jejich reakci. Jayla si myslí, že jsem jen vyděšená. Kit je ustaraný, že jsem opravdu někoho zahlédla.

Já ale nikoho neviděla. Mám jen příliš bujnou fantazii... Proto jsem taky spisovatelka, a když jsem ve stresu, je to přímo výbušná kombinace.

„Los,“ vyhrknu. „Myslela jsem, že jsem viděla losa.“

„Na ostrově?“ podivuje se Jayla.

„Vždyť přece umí plavat,“ prohlásím a přinutím se znít bezstarostně.

„A umí se i potápět,“ přidá se Kit. „Pasou se na dně jezera.“

„To nikdo nedokázal,“ nesouhlasí Madison. „Tohle je jedna z podivných skutečností, které se šíří mezi lidmi, ale vůbec to nemusí být pravda.“

„Jejda,“ uleví si Jayla. „Mohla bys to dítě přestat vzdělávat, Laney? Byla s ní mnohem větší zábava, když jsem jí mohla namluvit, že když bude jíst zeleninu, naroste jí afro, a ona mi to věřila.“

„Nikdy jsem ti to nevěřila,“ opáčí Madison. „Jen jsem tě chtěla pobavit.“

Zatímco se dál pošťuchují, já se znovu zahledím na útes, ale je tam jen ten ohořelý pahýl. Nic jiného jsem vidět nemohla.

Jinak to být nemůže.

3

Jízlivý ostrov. Pojmenovali ho podle druhového názvu rozpuku jízlivého – nejedovatější byliny v Severní Americe. Tady úplně na východě by růst neměla, a už vůbec ne na ostrově uprostřed Hořejšího jezera. Máme podezření, že zde rostlinu kdysi dávno někdo vysadil. Obchodní společnost, od které Kit ostrov koupil, o rozpuku neměla ani tušení. Varovali ho před ním až místní. On to pak využil k usmlouvání nižší ceny, protože je ostrov plný smrtelně jedovaté vegetace, kvůli čemuž tady nikdo nikdy nic nepostavil.

Což není pravda – jediný pás rozpuku roste pouze v jeho bažinaté oblasti. Než ostrov koupila tato společnost, vlastnila ho rodina našeho správce Natea, která si ho předávala po generace. Ovšem jezdili sem jen stanovat. Pak obchodní společnost Nateovým prarodičům udělala nabídku, která se nedala odmítnout. Poté se jej snažila přeprodat za dvojnásobek, ovšem všechny odrazovala jeho odlehlost.

„Ostrov se nikdy neprodal, protože čekal na tebe,“ tvrdil mi Kit, když mě sem přivedl poprvé. A... není divné, že i když jsem se tomu smála, zčásti jsem cítila, že má pravdu?

Zatímco Kit přivazuje loď, Jayla s Madison se drží vzadu a povídají si. Já kráčím ke svému domu. Je tak krásný, že bych to od žádné budovy nikdy nečekala. Postavili jsme ho

ve skandinávském stylu, je elegantní a minimalistický. Díky silným dřevěným trámům a proskleným stěnám s úžasným výhledem do všech stran dokonale splývá s okolím.

Vystoupám na rozlehlou přední terasu a u dveří zadám kód. Jakmile se ozve zabzučení, prokloužnu dovnitř, abych vypnula alarm. Na poslední chvíli se zarazím a zjistím, že červené světélko svítí. Takže alarm byl zapnutý. Všechno je v pořádku. Dům je prázdný.

A proč by taky neměl být?

Namlouvám si, že jsem přemýšlela jen o Abbasových, jestli si náhodou nepronajali jinou loď a nevrátili se pro zapomenuté věci, ale tak to není. Jsem rozrušená a hrozně mě to štve, protože tohle bývalo jediné místo, kde jsem se dokázala uvolnit. Teď kontroluju zámek i alarm a potlačuju nutkání vyrazit k dalším dveřím.

Je to dobré, Laney. Všechno je v pohodě.

Ne, není, už od chvíle, co mě opustil Kit a Anna zemřela a...
Dýchej, prostě dýchej.

Bude to v pořádku, hlavně se musím chovat jako rodič, kterého teď Madison potřebuje, což znamená, že musím vyrazit do patra a zkontrolovat šatník dřív, než se tam dostane ona.

Pospíchám po točitém otevřeném schodišti. Zjistím, že zábradlí se mi hýbe v ruce. Zastavím se a zatřesu s ním. Je uvolněné, což znamená, že někdo opět usoudil, že bude velmi zábavné se po něm sklouznout dolů. A ten někdo zřejmě ani nebyl dítě a...

Přestaň.

Pokračuju nahoru. V domě jsou čtyři ložnice: jedna velká hlavní a pak tři menší. Když mi Kit poprvé ukazoval plány, usilovně se mi snažil odůvodnit tolik pokojů. Jeden bude pro Madison, až za námi přijede na návštěvu, další pro Annu, kdyby přijela za Madison, pak by taky přece mohli přijet naši... Takže je jasné, že potřebujeme čtyři ložnice. Taky mohla dořazít Jayla a její rodiče nebo jiná libovolná kombinace hostů. V prázdninovém domě nikdy není dost pokojů.

Rozhodně se nezmiňoval o dětech. Byli jsme spolu jen krátce a naše manželství přišlo tak brzy, že jsme tyhle věci nestihli probrat. Takže byl v rozpacích i z toho, že by se třeba jen v žertu zmínil o tom, že pokoje budou jednou potřeba pro naše děti.

Ještě že o tom pomlčel, protože pak by jen přibyla další věc, které bych litovala. Další blyštivý sen o budoucnosti, nad kterým bych mohla truchlit.

Zelený pokoj, kde Abbasovi našli krev, se nachází těsně vedle hlavní ložnice a je ze všech nejmenší. Zastavím se ve dveřích a dívám se na šatník. Dveře jsou zavřené, ale jejich okraji proniká světlo.

Mnu si vlasy na krku. Světla se rozsvěcují automaticky, když šatník někdo otevře. Po pěti minutách by se pak měla stejně automaticky zhasnout, i když dveře zůstanou nedovřené. Máme sice k dispozici spoustu solárních panelů a uložených baterií, ale ani tak si nemůžeme dovolit plýtvat energií.

Automatické čidlo se zřejmě porouchalo. Nestalo by se to poprvé. Kit chtěl, aby v domě bylo to nejmodernější vybavení, a já mám všechny ty serepetičky moc ráda, ale zároveň se každá z nich může kdykoli rozbít.

Dojdu k šatníku a prudce otevřu dveře. Zevnitř něco vyklouzne. Vyjeknu a uskočím... a k nohám mi dopadne tlustá vlněná deka. Polohlasně zakleju. Paní Abbasová ji zřejmě povytáhla.

Odkopnu příkrývku stranou a dveře otevřu úplně, abych se mohla podívat dovnitř. Zatají se mi dech.

Na vnitřní straně dveří jsou krvavé šmouhy.

Ovládnou třas, protože si v krvi všimnu otisků prstů – spirál a rýh. Otevřu dveře ještě o něco víc, až se rozsvítí světlo. Zvednu ruku a vidím, že moje prsty se s těmi otisky shodují.

„Takže netopýr nebo krysa?“ ozve se hlas. Nadskočím, protože sem vešly Jayla s Madison.

„Ježíšikriste,“ vyhrkne Madison a zastaví se tak prudce, až jí zavržou tenisky.

„Tohle určitě nezpůsobilo uvězněné zvíře,“ poznamená Jayla, když přistoupí blíž.

Madison se k ní připojí a krvavou skvrnu důkladně zkoumá. „Ty otisky jsou lidské. Samozřejmě je tu někdo musel nastražit.“ Otočí se na mě. „Nemám pravdu?“

„Ano,“ potvrdím co možná nejpresvědčivěji. Podívám se na Jaylu, která přikývne, a já se uvolním.

Madison udělá to samé co já, přiloží ruku centimetr nad otisky. Odpovídají i jejím prstům. Opravdu to vypadá, jako by tu byl někdo uvězněný a snažil se prodrat ven. Někdo jako Madison...

Ne, to je jen moje spisovatelská fantazie. Nikoho do mého šatníku nezamkli. Vždyť na něm přece není žádný zámek.

Ale co když dal někdo pod kliku židli. Co když...?

„To je nechutný vtípek,“ poznamená Jayla. „Najdeme toho zmetka, co to udělal, a já z něj vysoudím balík... doporučuju, abys trvala na soudem nařízené psychiatrické léčbě.“

Madison přikývne a obě vyjdou z pokoje, protože tím je pro ně záležitost vyřízená. Já tam stojím a zírám na otisky. Znovu nad ně přiložím dlaň a představuju si...

„Laney?“ zavolá na mě Madison a nakoukne za mnou dovnitř z chodby.

„Už jdu,“ ujistím ji a pospíchám za nimi.

Dovedu ostatní ke kotvišti, kde jsme našli ohořelé kosti, a taky k čarodějnickému kruhu pod kobercem. Ukážu jim i fotky, které jsme s Natem pořídili, než jsme vše uklidili. Nakonec zamíříme k altánu.

Jayla se rozhlíží. „Tohle je tu nové. Proč jsi altán nechala udělat zrovna tady?“

Stojí na holém vršku s výhledem na nekonečnou vodní plochu. Vzdálená pevnina je zahalená v lehké mlze. Na kopci je jen pár stromů, kvůli nedostatku živin jsou nízké a celé zkřivené větrem.

„Protože je to tady přece úžasné,“ prohlásí Madison a nastaví tvář větru.

„Mně to tady teda připadá spíš úžasné strašidelné.“

„Jak jsem řekla, prostě super.“

Jayla se dívá ze mě na Madison a pak vykulí oči. „Počkat! Nejste vy dvě náhodou příbuzné?“

Ukážu jí prostředníček.

„Má to tu úžasnou atmosféru,“ poznamená Kit. „To je pro Laney typické.“

„Úžasné strašidelné?“ zopakuje Jayla.

Kit má pravdu. Má to atmosféru. A pravdu má i Jayla. Je to úžasné strašidelné, a možná právě proto se mi to tak líbí. Když si teď uvědomím, co přesně jsem tu našla, už se mi to zas tak nelíbí. Dvě morbidní zvonkohry z havraního peří provlečeného dutými kostmi, na jejichž konce někdo přivázel lidské vlasy.

Jayla mi něco říká a já se na ni otočím, když vtom ke mně zespodu dolehne jakýsi šepot. Následuju ten zvuk. Ostatní si nevšímají, že jsem se od nich vzdálila. Zaníceně totiž probírají tu podivnou zvonkohru.

Za poslední hodinu vítr zesílil. Šustí teď ve stromech a rozhoupává Jayliny copánky. Pod námi je les, ve kterém bych nikoho slyšet neměla, ale já ve větru vnímám jakýsi šepot.

Chystám se odvrátit, když vtom se ozve další zvuk a tentokrát už si ho nelze s ničím splést. Jedná se o jediné slovo.

Laney...

Otočím se za ním.

„Slyšeli jste to taky?“ ozve se Madison a já si nahlas vydechnu úlevou. Takže mi nepřeskočilo. Opravdu tam někdo je.

„Jo, jasně,“ souhlasí Jayla. „To byl lodní motor.“ Zakryje si oči a mžourá ke kotvišti. Také zaslechnu vzdálené hučení. „Zřejmě budeme mít návštěvu.“

4

Když se dostaneme ke kotvišti, vyjde najevo, že loď míří jiným směrem. Postupně se uklidňuju. Jako první mě napadlo, že se Abbasovi vrací, aby dokončili svůj pobyt, což by nemuselo dopadnout nejlépe. Ale teď se ukázalo, že loď nemíří na ostrov...

Ne, počkat. Na molu se objeví osoby. Muž a žena... se zavazadly. Krucinál! Takže člun je tady vysadil. Abbasovi...

„Sadie?“ ozve se Jayla. „Co tady proboha děláš?“

Zpomalím. Útroby se mi svírají hrůzou a ze vteřin se stávají minuty.

Jayla se musela splést. Tohle přece nemůže být Sadie Emersonová. Pak žena vystoupí ze stínu a ukáže se, že se jedná o štíhlou blondýnu s růžovým melírem a modelkovskou elegancí. Táhne za sebou jasně růžový kufřík.

Sadie Emersonová.

Se Sadie jsme se na základce kamarádily. Pak jsem potkala Jaylu a stala se z nás tříčlenná parta, až do doby...

Zrychlí se mi dech. Potlačím paniku a pomalu se otočím na Kita. „Co se to děje?“

„Proč se ptáš mě?“ zamrká překvapeně.

„Protože dobře ví, že za to můžeš ty, drahoušku Kite.“ Sadie projde kolem Kita a jemně mu přejede prsty po paži.

„Jak já?“ diví se Kit. „Cože?“

Vypadá opravdu zmateně. Rozhodnu se toho držet. Vidíte? Hodlám ignorovat všechny fámy z našeho středoškolského fóra.

*Slyšeli jste, že Sadie Emersonová
to táhne s Kitem Hayesem?
Už zase? Nechodili spolu už na vejšce?
Myslím, že po vejšce. Než si vzal Laney Kilpatrickovou.
A víme jistě, že tím to skončilo? Mrky mrk.*

Ano, Kit se Sadie spolu něco měli, než jsme se dali dohromady. Podle Kita to byla jenom jednorázová záležitost. Podle Sadie to byla spousta žhavých nocí. Tak jako tak se to stalo před naší svatbou, takže mi do toho nic není. A nic mi není ani do toho, co spolu mají teď, když jsme rozvedení.

„Sadie.“ Jayla se k nám přiblíží. „Jaké kraviny se tu chystáš dělat?“

„Kraviny?“ podiví se Sadie. „Přijela jsem pomoci Laney. Nevadí ti to? Měli jsme si s Kitem dneska zajít na skleničku a on mi napsal, že to nepůjde. Že tady prý Laney někdo obtěžuje, takže jsem s sebou vzala odborníka, aby to pomohl vyšetřit.“

Mávne rukou a já poprvé odvrátím pohled a zjistím, kdo přijel s ní. Úplně mě to znehybní.

„Co to do prdele je?“ zlobí se Jayla.

„No...“ Garrett Emerson povytáhne obočí. „Taky tě rád vidím, Jaylo.“

„Jak asi všichni víte, můj brácha je polda,“ oznámí Sadie. „Teď už je detektiv. Minulý měsíc ho povýšili.“

„Ne, Sadie,“ v podstatě na ni zavrčí Kit. „Pověz mi, že jsi sem nepřivezla...“

„Madison!“ vykřikne Sadie, a když se obrátíme, uvidíme Madison, jak nás všechny pozoruje s ostražitým výrazem. „Panebože, ty jsi ale vyrostla.“

Garrett se zahledí na Madison a mně se z toho okamžitě naježí chlupy.

„Dlouho jsme se neviděli, holčičko,“ prohlásí. „Co znamenají ty krátké vlasy a volné oblečení? Ty ses teď rozhodla, že jsi kluk?“

„Garrette!“ okřikne ho Sadie.

„Ne,“ odpoví mu Madison s přehnanou trpělivostí. „Dneska jsem se zkrátka rozhodla, že se obléknu takhle. Zítra si možná vezmu sukni. Potom si vyberu třeba pracovní boty a flanelku. Záleží to na tom, jakou mám náladu, když se probudím, a tobě do toho nic není. Kámo, vždyť já si vlastně ani nepamatuju, jak se jmenuješ.“

„Nevšímej si ho,“ chlácholí ji Sadie. „Prostě jsi ho překvapila. Mimochodem, ten účes vypadá skvěle.“ Podívá se na bratra. „Krásně se jí hodí k obličejí, ne?“

„Jí? Nebo jemu?“ vtipkuje Garrett.

Sadie vypadá jako omráčená. „Moc se omlouvám, Madison. Prosím, nevšímej si ho. Jaká zájmena používáš?“

Kit se posune, aby zakryl Garrettovu reakci, ale Madison se na něj stejně nedívá, takže si nevšimne, jak obrací oči v sloup.

„Pořád ještě ona/její,“ ujistí ji Madison. „Ale díky, že ses na to zeptala.“

„Hrozně dlouho jsem tě neviděla,“ pokračuje Sadie. „Odneseme si zavazadla do domu a o všem si promluvíme. Ty teď chodíš do třetího na střední, vidíš?“

Madison se na mě nejistě podívá. Jelikož je velmi vnímavá, určitě jí neuniklo, jaké mezi námi všemi panuje napětí. Přinutím se k úsměvu a pokynu jí, aby šla dovnitř se Sadie.

Když se dostanou z doslechu, obrátím se na Garretta: „Ještě jednou na ni takhle promluvíš a budeš mít co do činění se mnou. Jasný?“

Přimhouří oči. „Přijel jsem sem, abych ti pomohl, Laney. Tak ať toho nemusím litovat.“

„To má být výzva?“ prohlásí Jayla. „Protože jestli ano, moc ráda zařídím, abys toho litoval. Vlastně by se mi líbilo, kdybys litoval spousty dalších věcí. Jen mi dej nějakou záminku, prosím.“

Když Garrett otevře pusou, umlčím ho tím, že prohlásím: „Jestli chceš opravdu pomoci, nech mě, abych ti vysvětlila, co se tady děje.“

Tohle je noční můra. A tím nemyslím ty strašidelné objekty. S těmi se dokážu vypořádat. Kvůli lidem, kteří se tu shromáždili, bych ale nejradši sebrala Madison a pádila odsud.

Jako by nestačilo, že je tady Kit. Ano, než dorazila Sadie, podařilo se nám navodit atmosféru, která připomínala staré časy, což z nějakého důvodu vše ještě zhoršovalo. Tři lidé, na kterých mi nejvíc záleží, si spolu povídají, smějí se a užívají si vzájemnou společnost. Je to jako úryvek snu, který se s rozedněním vypaří, a vám zbude jenom rozbolavělá duše.

Když se k nim přidají ještě Sadie a Garrett, stane se z toho jeden z těch hororových příběhů, v němž si člověk něco přeje a pak se mu to splní tím nejhorším možným způsobem.

Já bych si přála, aby se všechno vrátilo do normálu. Přála bych si, abych dál byla vdaná za Kita, aby Jayla znovu byla má nejlepší kamarádka a dál jsem se kamarádila i se Sadie, jako za starých časů.

Sice po tom toužím, ale když je teď mám spolu s Garrettem na svém ostrově, připomíná to spíš noční můru. Vlastně Sadie a Garrettovi ani nemůžu říct, že je tady nepotřebujeme, a poslat je domů. Přijeli sem pronajatou lodí, která je dávno pryč.

A protože je Garrett polda a pitomec, trvá na tom, že začne s vyšetřováním. A protože Jayla je drsná advokátka, která Garretta nemůže vystát, odmítá na to přistoupit. Myslí to dobře, ale jen tím přilévá olej do ohně.

Prohledali jsme dům i ostrov, ale vůbec nic jsme nenašli. Teď už je večer, slunce zapadá a opékáme si na ohni klobásy. Jasně, zákaz rozdělávání ohňů platí, ale táborák se odtud nemůže nikam rozšířit. Je to jen malý ohýnek v dolíku, a navíc v okolí tří metrů neroste žádná vegetace.

Shromáždíme se kolem a připravujeme si klobásy, které přivezla Sadie. Já ze svých soukromých zásob vytáhnu piva a chladicí box.

„Měla bys tu mít bezpečnostní kamery,“ oznámí mi s plnou pusou Garrett. „Vyhodíš milion doláčů za prázdninový dům a vynecháš kamery?“

„Máme je tady,“ ujistím ho. „Ale když dorazí hosti, vypínáme je, protože to považovali za narušení soukromí a prý je to i v rozporu se smlouvou. Uvnitř je bezpečnostní systém, který propojuje všechna okna a dveře. Je spuštěný pokaždé, když tu nikdo není, a někteří hosté si ho zapínají, i když tady jsou, protože se děsí izolace, v níž se ocitli.“

„Potřebuješ ten typ systému, který uchovává záznamy, abyste mohli odhalit neoprávněné vniknutí.“

„Vždyť tady je. Můžu ti ty záznamy ukázat. Každý host dostane jedinečný kód od dveří.“

Garrett se zarazí s lahví piva u pusy. „A jak to funguje, když nemáš vzdálený přístup?“

„Pošlu hostům jejich kód a Nate pak všechno nastaví, když sem přijede uklidit.“

„Takže ten kluk tu má stálý přístup?“

„Tomu klukovi je jednadvacet.“

„Což znamená, že je to pořád kluk. A proč vlastně dělá takovou mizernou práci? Uklízet domy přece není u jednadvacetiletých kluků normální.“

„Nate bere všechno, co se namane.“

„Takže je zoufalý.“

„Ne, jenom má zájem o práci,“ namítnu klidným, vyrovnaným tónem. „Před pandemií šel na vysokou. Když to začalo, vrátil se k tátovi, který má nemocná játra. Od té doby se o něj neustále stará.“

„Takže jeho táta je alkoholik. A co ten kluk?“

„Jeho otec má nemocná játra,“ hájím ho. *Ano, zároveň je alkoholik, ale to Garrettovi prozradit nechci.* „Nate vyhazuje všechen alkohol, který tu hosti nechají.“

„Víš to jistě?“ Garrett zvedne ruce. „Jen tím chci říct, že ten kluk očividně potřebuje prachy a v tomhle mizerném městě a s mizernou prací si musí připadat jako ve vězení.“

„A jak tomuhle všemu pomůže, když Laney ještě víc vyděsíš?“ zajímá se Madison.

Sevře mě napětí a duševně se připravuju na Garrettovu odpověď, ale když se k Madison obrátí, náhle znězní a přestane mluvit tak agresivně. „To je správná otázka, holčičko. Možná nás to má jen svést ze stopy. Ztratilo se něco? Mohl by tady třeba krást a všechny ty satanistický věci sem dávat, aby rozptýlil tvoji pozornost.“

„Nevšimla jsem si, že by se něco ztratilo. Ale ano, Nate sice má mou naprostou důvěru, ale zároveň uznávám, že patří mezi podezřelé, protože má přístup na ostrov i k bezpečnostnímu systému.“

„Navíc,“ pokračuje Garrett, „když jsme tu vše prohledávali, Kit se zmínil o tom, že jeho rodině kdysi ostrov patřil. Jak to bere?“

Snažím se neošívát. Nate s tím je v pohodě – aspoň to kvůli mně tvrdí. Mně to ale příjemné není. Jeho rodina kdysi vlastnila ostrov, na kterém teď pracuje jako údržbář.

„Je mu to úplně jedno,“ potvrzuje přesvědčeně Madison. „Bavili jsme se o tom. Víím, že Laney to vadilo, takže jsem to s Natem probírala. Tvrdil, že prarodiče použili peníze, které z prodeje ostrova dostali, k zaplacení léčby leukémie jeho babičky. Bez toho by tady nebyl, takže mu to vůbec nevadí.“

„Nebo to aspoň tvrdí,“ trvá na svém Garrett.

Madison se naježí. „Nevadí mu to. Laney mu dovoluje, aby tu přespával kdykoli, když je tu prázdné.“

„Takže dům využívá? Má k němu volný přístup?“

„To měl i jako údržbář,“ namítnu. „Zrovna jsme to přece probírali. Když tu zůstával, obvykle tu tábořil. Ale i když s tím nesouhlasím, uznávám, že Nate patří mezi podezřelé.“

„Až se zítra budeme vracet, rád bych si s ním promluvil.“

Čekám, že někdo nahlas vysloví ten samozřejmý fakt.

Nebudeme tu zůstat přes noc, že ne?

Nikdo to ale neřekne. Garrett, Jayla i Madison si vyměňují nejrůznější teorie a Kit se snaží rozhovor přeměrovat k tomu, jak zajistit, aby už se ty incidenty neopakovaly. Sadie jen poslouchá. A já tam sedím, vrhám vystrašené pohledy k lesu a vzpomínám na to, co jsem viděla a slyšela.

Nic. Neviděla a neslyšela jsem nic, co by nešlo rozumně vysvětlit.

Není to důležité. Instinkt mi napovídá, že bychom měli nasednout do člunu a co nejdřív odsud zmizet. Ne že bych se tady snad bála. Ale bojím se tu zůstat s Kitem a Jaylou, kdyby se tu náhodou opravdu něco stalo, a jsem hrůzou bez sebe, že bych tu měla nechat nocovat Madison.

Mohli by tu zůstat třeba Sadie a Garrett, ty s klidným vědomím obětuju.

Teď o tom sice vtipkuju, ale přes to všechno mi na Sadie ještě záleží. Garrett je mi úplně ukradený, ale jeho ženě a dětem bych jeho ztrátu nepřála.

Podívám se k lesu a vlasy vzadu na krku se mi naježí, protože zapadající slunce proměňuje pološero v síť stínů. Mohlo by tam být cokoli. Mohl by se tam skrývat kdokoli.

„Laney?“ šeptne Madison.

Ztiším hlas, aby mě slyšela jen ona. „Nevzaly jsme si žádné náhradní oblečení.“

„Ale v domě přece je.“

„Jen si říkám...“ Znovu se podívám na les.

„Na cestu zpátky už je moc tma,“ namítne. „Vrátíme se ráno a promluvíme si s Natem. Teď už je na to moc pozdě a tohohle rozhovoru by se přece měl účastnit, ne?“

Kit se posune po kládě, skloní se ke mně a šeptne: „Je všechno v pořádku?“

„Laney je v pohodě, Kite,“ zavolá Sadie z druhé strany táboráku.

„Laney v pohodě není,“ namítne. „Laney totiž nějaký zvrácený hajzl po celém ostrově rozmisťuje rituální předměty.“

Napřímím se. „Jen jsem Madison říkala, že od ní budu potřebovat pomoc se stláním.“

„S tím klidně můžu pomoci já,“ nabídne se Sadie. „Ale není kam spěchat. Je krásný večer.“

„Zvedá se vítr,“ poznamená Garrett.

„Tady ne,“ nesouhlasí. „Mohl by mně někdo podat marshmallow? Ukážu vám, jak se správně opéká.“

Musím se tomu zasmát a taky se uvolním. Když přimhouřím oči, přenesu se zpátky v čase k desítkám podobných táboráků. Je nám znovu dvanáct a vidím Jaylu, jak si pořád přisedává, aby na ni nešel kouř – *on mě pronásleduje, vy to snad nevidíte?* Vidím Kita s kamarády, jak se perou na trávniku a pak nenápadně kradou marshmallow, občas přímo nám z opékací tyče. Hlavně ale vidím sebe a Sadie, jak se k sobě tulíme, hihňáme se a povídáme si, obličeje nám ozařují plameny a stíny a ona mi šeptá tajemství, která chce svěřit jenom mně.

Když ji teď pozoruju, jak si od Madison bere sáček s marshmallow, po obličeji se jí znovu míhají plameny a stíny. Přes to všechno, co provedla, se nemůžu ubránit úsměvu.

„Hoď mi jeden,“ vybídnu ji. „Vyzývám tě na opékací souboj. Vyhrává ten, kdo ho jako první opeče na rakovinotvornou úroveň.“

5

Když se Sadie jdeme dovnitř, už je skoro deset. Kit se nabídne, že nám pomůže, ale ona ho zastaví lahví piva a trvá na tom, aby si užíval oheň. Nenápadně se na mě podívá, ale pak ji poslechne. Teprve v tu chvíli mi dojde, že Sadie se mnou zřejmě chce být sama, aby mi řekla, že se s Kitem dala dohromady. Protože dneska to prostě už snad nemůže být divnější.

K mé velké úlevě se ale o Kitovi nezmiňuje. Převlékneme manželskou postel a zbytek pokojů vyvětráme. Ptá se, jak se mám, jaké to je vrátit se po pandemii zpátky za katedru. Jaký je to pocit, když člověku vydají knížku.

„Čtu tvůj román,“ oznámí mi, když povlékáme polštáře. Celá se napnu.

„Je to moc pěkné,“ pokračuje. „Ale nepřekvapuje mě to. Ty jsi vždycky měla bujnou fantazii.“

Ted' už jsem tak napjatá, že s polštářem v ruce úplně ztuhnu.

„Pracuješ na další?“ zajímá se.

„Už je hotová a připravuji ji k vydání.“

„Jsou v ní stejné postavy?“

Přikývnu, ale dál jsem ostražitá a ztuhlá.

Usměje se. „To je dobře. Doufala jsem v to. Opravdu byla moc dobrá, Laney. Neříkám to jen proto, abych na tebe byla

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jízlivý ostrov***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.